

другого типу, то його доцільно використовувати у задачах поділу, класифікації, кластеризації тощо.

У нинішній праці досліджується одна з актуальних проблем сучасної освіти аналіз відношення вузького прошарку суспільства до зовнішнього незалежного оцінювання. Згадану проблему ми досліджували з використанням штучних нейромереж, що навчаються із супервізором [1] на прикладі деяких студентських груп молодших курсів. На нашу думку, буде досить цікавим отримати відповідь: чи об'єктивно оцінить ваші знання ЗНО, а відтак чи є потреба нам, соціальним психологам, інтервенції в цю проблему. На наш погляд, пряме досліджуване питання недостатньо відтворить реальний внутрішній стан студента щодо ЗНТ, тому тут ми власне й використали апарат нечіткої логіки – штучний інтелект.

Аналіз здійснювався так. Число опитаних студентів було сімдесят, котрим задано 12 тестових запитань з відповіддю так або ні. Крім того до кожного запитання було запропоновано по п'ять аспектів до останнього, відповідь до яких варіювалась у 5-ти бальному діапазоні. Це дало змогу сформувати навчальну матрицю нейромережі, на основі якої мережа навчилась. Далі, відбувалось тестування мережі. І, за досягнення прийнятних результатів тестування, мережі було остаточно поставлено наше досліджуване питання. Зауважимо відповідь на ключове досліджуване питання мережа дала виключно самостійно, без залучання респондентів.

Висновок. Запропонований у роботі [1] метод моделювання перехідних станів у динамічних соціальних системах, який ґрунтується на використанні апарата штучних нейронних мереж, що навчаються з супервізором, уможлиблює аналіз соціально-психологічних процесів у згаданих системах виключно за результатами тренінгу, тобто без додаткових опитувань респондентів.

Література

1. Чабан Г.В., Чабан Р.А. Моделювання соціально-психологічних процесів у навчальних структурах // Актуальні проблеми соціології, психології, педагогіки. – № 4 (21) – 2013. – С. 165 – 171.
2. Чабан Г.В. Визначення ступеня психологічної сумісності в навчальних структурах вищої освіти // Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. – № 1095 – 2014. – С. 229 – 232.

КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ КЕРІВНИКІВ ДЛЯ СФЕРИ ОСВІТИ

Чеботарьова Ірина Олексіївна

Українська інженерно-педагогічна академія

61146, вул. Героїв Праці 32-б, кв. 58, м. Харків, Україна, christina_agency@mail.ru

У цій роботі висвітлені теоретичні аспекти, структурні компоненти та складові комунікативної компетентності на основі досліджень вітчизняних і зарубіжних учених. Акцент зроблено на визначенні місця комунікативної компетентності в компетентній моделі керівника освіти.

Комунікативна компетентність є важливою складовою управлінської діяльності. У зв'язку з інтеграцією в Європейську спільноту, активізацією міжнародних зв'язків професійна підготовка керівників для сфери освіти стає інтернаціональною, багатомовною і полікультурною. Керівник навчального закладу сьогодні - організатор освітнього середовища, психолог, економіст, правознавець, юрист, господарник, методист, стратегічний менеджер. Компетентнісна модель сучасного керівника сфери

освіти має бути інтегральною і не можлива без формування певних ключових і спеціальних компетентностей, що є умовою якісного управління навчальними закладами.

На нашу думку комунікативна компетентність керівника є важливим інструментом у вирішенні управлінських завдань. На думку Г. Рикхейта здатність людей досягати цілей залежить саме від їх комунікативної компетентності [6; 15].

Мета нашого дослідження полягала у визначенні місця комунікативної компетентності в компетентній моделі керівника освіти.

Поняття «комунікативна компетентність» є інтегральним, тому що являється об'єктом досліджень багатьох наук: педагогіки, психології, соціальної психології, філології.

В психолого-педагогічній літературі воно висвітлюється в роботах Н. Абашиної, І. Зимної, А. Леонт'єва, Н. Хомського, А. Хуторського та інших. Вони визначають комунікативну компетентність, як здатність особистості ефективно взаємодіяти з оточуючими людьми завдяки розумінню себе та інших при постійній зміні межособових відносин та умов соціальної середовища. Так на думку А. Хуторського, комунікативна компетентність включає знання мов, спілкування з людьми, навички взаємодії в колективі, володіння різними соціальними ролями [2; 60].

В рамках соціальної психології поняття комунікативної компетентності досліджували Ю. Ємельянов, Ю. Жуков, В. Мясіщев, Л. Петровська та інші. Так наприклад, Л. Петровська робить наголос на тому, що комунікативна компетентність формується в процесі навчальних заходів.

Більшість філологів Е. Арцишевська, М. Кабардова, Д. Хаймс вважають, що складовою частиною комунікативної компетентності є лінгвістична.

Вперше, поняття комунікативна компетентність було введено Д. Хаймсом у 1972 році як контрастуюче поняттю лінгвістичної компетентності, згідно Н. Хомському [5; 270].

В соціально-психологічному словнику М. Чапка «Комунікативна компетентність-це здатність особистості налагоджувати необхідні контакти з іншими людьми в різних ситуаціях спілкування, що ґрунтується на знаннях і досвіді, розумінні себе та інших. До складу комунікативної компетентності входить сукупність знань, умінь і навичок, що забезпечують ефективне протікання комунікативного процесу. Комунікативна компетентність зростає в міру освоєння індивідом культурних, ідейно-моральних правил і закономірностей суспільного життя [1; 209].

Розглядаючи комунікативну компетентність необхідно визначити її структуру. Існує кілька підходів щодо розгляду цього питання. В. Захаров, В. Лабунська, Е. Руденський сфокусовані на знаннях та здібностях, необхідних для спілкування. А. Захаров та А. Мудрик на описі структури комунікативної компетентності, що здійснюється через комунікативні вміння. Е. Сидоренко та інші на комунікативних знаннях, здібностях та навичках, що являються структурними елементами комунікативної компетентності.

Так наприклад, Канал і Свейн створили теоретичну модель комунікативної компетентності. Вони визначають її як відносини та взаємодію між граматичною компетенцією, або знаннями граматики, та соціолінгвістичної компетенції, або знаннями мови, яким вони користуються [4; 30].

На нашу думку, комунікативна компетентність - це один із основних компонентів професійної готовності, що включає знання про способи цілеспрямованого використання мовних засобів для вирішення завдань спілкування; високий рівень володіння рідною та іноземною мовами; володіння культурою спілкування, знання національної культури, менталітету, володіння інформаційно-комп'ютерними технологіями, особову готовність, що забезпечить співпрацю і взаємодію співробітників колектива. Її складовими частинами являються мовна компетентність та вміння користуватися засобами інформаційно-комп'ютерних технологій [3; 211].

Виходячи з викладеного вище, ми можемо зробити такі висновки:

1. Існуюче різноманіття визначень поняття «комунікативна компетентність» потребує конкретизації. Особливо це стосується комунікативної компетентності керівника освіти.
2. Сформованість комунікативної компетентності майбутніх керівників сфери освіти є складовою ефективного управління навчальними закладами.
3. Сучасний етап розвитку освітньої системи потребує розробки технології формування комунікативної компетентності керівників сфери освіти.

В процесі подальшої роботи ми плануємо розробити таку технологію формування комунікативної компетентності керівників сфери освіти в процесі їх професійної підготовки в умовах ВНЗ.

Література

1. Соціально - психологічний словник / М. Чапка, У. Контни ; Гурносльонська вища школа педагогічна мені Кардинала Августи Хлонда в Мисловіцах. – Мисловіце : Piktor, 2010. – 518 с.
2. Хуторской А.В. Ключевые компетенции как компонент личностно ориентированной парадигмы образования // Народное образование. 2003. № 2. С. 58-64
3. Чеботарьова І.О. Комунікативна компетентність: теоретичні аспекти. // Наукові записки кафедри педагогіки випуск XXXVI, 2014р. – с.205-с.215
4. Canale, Michael; Swain, Merrill (1980). "Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing." Applied Linguistics. 1980. № 1. – p.1-p.47
5. Hymes, D. On Communicative Competence. In J.B.Pride and J.Holmes (eds.), Sociolinguistics. Harmondsworth: Penguin. 1972. p. 269-p.293
6. Rickheit G., Strohner H. Handbook of communication competence. Berlin. 2008. – 561p.; 15

ВИКОРИСТАННЯ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ЗАСОБІВ ПРИ ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ З ФІНАНСІВ

Чкан Ірина Олександрівна

Таврійський державний агротехнологічний університет
72310, пр-т Б.Хмельницького, 18, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна,
ir4ikrok@gmail.com

Розглянуто основні переваги та необхідність використання мультимедійних засобів в навчально-виховному процесі, які сприяють прискоренню процесу сприйняття та засвоєння навчальної інформації.

Науково-технічний прогрес сприяє впровадженню у всі сфери людського життя інформаційних технологій, що також визначає і характер змін у системі освіти. Використання мультимедійних засобів у навчальному процесі вищих навчальних закладів дозволяє підвищити якість знань, посилити мотиваційний аспект і пізнавальний інтерес у студентів до підвищення рівня фахової підготовки.

Мультимедійні технології в освіті – це технічні засоби навчання або комп'ютерно орієнтовані засоби навчання, яким притаманні характерні ознаки: можливість об'єднання та групування інформації, представленої в різних формах (текст, звук, графіка, відео, анімація) та інтерактивний режим роботи з інформацією.

Мультимедійні засоби дозволяють задіяти майже всі органи чуття студентів, поєднуючи друкований текст, друковане зображення, рухоме відео, статичні фотографії та аудіозапис, створюючи «віртуальну реальність» справжнього